

és színes felületek szétszóródottak és elmosódottak – csak a művész mentális látása rendezi őket törekeny egységbe, kaleidoszkópos világgá, hogy egy pillanattal később már a valóság közönséges törmelékének nívójára esve, reménytelenül keringjenek alkotójuk tudatának mikrokozmoszában... Így tart ez órákon át, mi meg csöndesen belépünk intim létébe, akár lábujjhegyen valami ismeretlen kolostor félhomályába, szorongató pietával és bensőnkben veszélyes ürességgel. Távozva az éjszakában, a folyó felé, eszembe ötlök, hogy az őszinteség nem azonos az igazsággal, legalábbis nem a művészeknél, és arra gondolok, sikerül-e választ kapnom egyszer a kérdéseimre – sikerül-e egyszer helyesen föltenni. Mit nyerhetek és mit veszíthetek vele – vagy talán amíg élek, adós maradok magamnak egy kimondatlan kérdéssel?

TRICEPS fordítása

(Kamanc / Sremska Kamenica, 1985)

Kerekes László (Ómoravica, 1954–Berlin, 2011): vajdasági festő, multimédia-művész, performer, feltaláló. A szabadkai Bosch+Bosch csoport tagja (1971–1974). Egyéni és csoportos kiállításainak és performanszainak száma több százra rúgott. „Új művészeti gyakorlatát” land art intervenciókkal kezdi, majd 1994-től a világ különböző pontjain megvalósuló *False Landscapes / Hamis tájképek* című projektjével teljesíti be, amely a globális földrajzi és szellemi térben történő önmeghatározás alkotói kifejezésén alapul.

Slavko Matković (Szabadka, 1948–1994): horvátszerb költő és képzőművész. A neoavantgárd Bosch+Bosch csoport megalapítója (1969), a Vajdasági Írószövetség tagja (1977), haláláig a Szabadkai Könyvtár helytörténeti osztályának és antikváriumának vezetője. Egyéni és csoportos, jugoszláviai és külföldi kiállításainak, fellépéseinek száma több mint félezer. Nagypáti Kukac Péter- és Bodrogvári Ferenc-díjas (1985).

Slavko Matković

SZABADKAI KÉPESLAP

Ma szépen esik a fény városomra
a levegőben vízpára illata
sűrű az automobil
és a lárma.

Íme az emberek kalapot hordanak
a nők festik hajukat
a vendéglőből
ételszag tör elő
a lányok mosolygóságok
bélyeget gyűjtenek a fiúk
gyalogosok várnak a zöld fényre
az iskolatáskák
a diákok hátán
az ablakok a házak falain vannak
minden a saját helyén
és minden ahogyan kell.

Csak a városra zuhanó fény
hoz zavarba
és a kapu a számommal
és hogy ma nem tudom felismerni
a különbséget
az eddig látott
utcák
városok
emberek
és e város között.

Szeretnék átköltözni
egy másik városba
amelyre szépen hull a fény
és a sűrű eső
éppen mint ma
1980. január 18-án Szabadkán.

És kérdezem én
létezek-e a városokban
vagy a városok léteznek bennem
hol vagyok hát Szabadka
városom kinek letargiájában
elvész
a világ összes többi városa.

TRICEPS fordítása